

stupci chudých byl doručen teprve 27. prosince 1924, tedy v poslední den odvolací lhůty, jednak protože se žalovaným u soudu první stolice dostalo mylného poučení, že odvolání je podati do 2. ledna 1925. Odvolací lhůta je zákonnou lhůtou konečnou, která dle §u 464 c. ř. s. nemůže býti prodloužena. Marně poukazují proto stěžovatelé na nesprávné právní ponaučení o jejím trvání. Otázku, zdali podání žádosti o povolení práva chudých může mít za následek prodloužení lhůt, řeší § 73 c. ř. s. Odpovídá na ni zásadně záporně, stanově ve svém druhém odstavci jen jisté výjimky. Mezi nimi není prodloužení lhůty odvolací výslovně uvedeno a nelze je chudé straně přiznati ani obdobou, neboť, kdežto § 73, odstavec druhý c. ř. s. předpokládá, že jde o stranu, která pro nově zahájený spor ještě právního zástupce neměla a si ho snad ani nemůže včas zaopatřiti, jde v projednávaném sporu o stranu, která již v řízení první stolice byla advokátem zastoupena. Advokát zůstává podle §u 36 odstavec druhý c. ř. s. i po případné výpovědi plné moci ještě po 14 dnů zavázán, za ni jednati, pokud toho je třeba, aby zůstala uchráněna právní újmy. Stěžovatelům zbývalo tudíž času dost, aby se včas o povolení práva a zástupce chudých postarali. Odložili-li to až do počátku lhůty odvolací, zavinili si sami, když odvolací lhůta vypršela, než zřízenému zástupci chudých bylo lze odvolání podati.

Čís. 4754.

Finanční prokuratura jest výlučně oprávněna zastupovati stát před soudem ohledně jmění a jiných majetkových podstat státu. Zastupuje stát i v řízení o stanovení přiměřené náhrady nájemní za místnosti zabrané pro (menšinovou) školu. Nebyla-li finanční prokuratura k řízení přibrána, jest řízení zmatečným. Lhůtu k rekursu jest počítati od doručení napadeného usnesení finanční prokuratury, nikoliv ministerstvu školství a národní osvěty.

(Rozh. ze dne 3. března 1925, R I 142/25.)

V řízení o stanovení nájemného za místnosti zabrané pro menšinovou školu nebyl stát zastoupen finanční prokuraturou. Do usnesení prvního soudu, doručeného dne 4. října 1924 ministerstvu školství a národní osvěty, podala finanční prokuratura dne 20. října 1924 rekurs, jež rekursní soud odmítl pro opožděnost. Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že zrušil usnesení prvního soudu i s předchozím řízením, a uložil prvnímu soudu, by o věci za přibrání finanční prokuratury znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Podle služební instrukce ze dne 9. března 1898, čís. 41 ř. zák., která v tom směru vládním nařízením ze dne 4. června 1919, čís. 313 sb. z. a n. nebyla změněna, jsou finanční prokuratury kromě jiného ustanoveny k tomu, by ve sporech a i jinak zastupovaly stát na soudě ohledně

jmění a jiných majetkových podstat státu. Tato příslušnost finančních prokuratur k zastupování jest výlučná, obligatorní a zavazuje všechny státní orgány a nemohou se tyto zastupování finanční prokuraturou ani dle své vůle vzdáti ani je po případě zřízením jiného zástupce obejít. V této věci jde o stanovení přiměřené náhrady nájemní za zabrané místnosti pro menšinovou školu po rozumu Šu 7 zákona ze dne 3. dubna 1919, čís. 189 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 295 sb. z. a n., tedy vzhledem k ustanovením těchto zákonů, pokud se týče zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 292 sb. z. a n. (§ 2 a 35) jde o věc, týkající se majetku státu, a dle shora uvedeného byl dán případ zastoupení státu finanční prokuraturou. Finanční prokuratura, jak ze spisů vidno, nebyla k jednání přibrána a nebylo jí rozhodnutí prvního soudu a zejména ani usnesení ze dne 22. září 1924, jehož se týká odmítnutý rekurs, doručeno. Z toho plyne především, že rekurs do usnesení prvního soudu finanční prokuraturou dne 21. října 1924 podaný není, jak rekursní soud za to má, opozděným, ježto doručení usnesení ministerstvu školství a národní osvěty ze dne 4. října 1924 vzhledem k ustanovení Šu 88 org. zák. a Šu 93 c. ř. s. v úvahu nepřichází, a dále, že řízení před prvním soudem bylo zmatečné, protože stát nebyl při něm zastoupen (§ 2 čís. 2 a 4 nesp. pat.).

Čís. 4755.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n.).

Náhradní obchodní místnosti nemusí býti tak výhodně položeny jako dosavadní, jen když je dostatečně nahrazují a hoví potřebě strany.

(Rozh. ze dne 3. března 1925, R I 153/25.)

Soud první stolice zamítl návrh na odklad exekuce vyklizením, rekursní soud odklad povolil, neshledav v náhradních místnostech dostatečnou náhradu za dosavadní místnosti dlužníků, manželů K-ových. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud změnil usnesení soudu první stolice, nepovolující odklad exekučního vyklizení krámu a vedlejší místnosti z toho důvodu, že malý rozsah živnosti Anny K-ové jako modistky vyžaduje nutně, by vedle krámu měla místnost, kde by mohla se svými učednicemi provozovati svou živnost a že za takovou náhradní místnost nemá ani krám v sousedním domě, ani místnosti v domě čís. 25 vymáhající strany, do dvora vedoucí, pro nedostatek příchodu přímo z ulice a nemožnost výkladní skříně. Avšak, i když nevyhovuje krám v domě sousedním potřebám povinné strany, dlužno přece jen místnosti v domě čís. 25, třebaš vedly do dvora, za »dostatečnou místnost náhradní«, odpovídající potřebě Anny K-ové, považovati. Jdeť o to, by povinná strana i na dále mohla svou živnost provozovati, třebaš nebyly místnosti nabízené tak výhodně